

Iz Kaire v Bagdad

Drugi del: **Iz Gesena na Sinaj**

Cook in druge težave

1.

V sijajni, blesteči se sprejemni dvorani Cookove palače v Kairi je stal dolg, suh človek z razmršeno, nekoliko osivelo brado, v precej ponošeni obleki iz debelega sukna, plah v vedenju in redek, negotov v besedah. Poleg njega pa je stal gospod v brežhibni beli platneni obleki, odločnih kretenj, oblastnega vedenja, ki se mu je poznalo, da je vaje občevanja z dolarskimi in funtovskimi bogataši.

Oblastni mož je bil ravnatelj Cookovega turistiškega urada, oni drugi pa sem bil jaz.

»Torej na Sinaj hočete - ?« je vprašal prezirljivo.

»Da.«

»Pa na Sinaj nihče ne potuje! To stane! Ali imate toliko denarja - ?« Dvomeče me je meril od pete do glave.

»Preveč ne. Pa na Sinaj moram. - Koliko bi pa stalo?«

»Izračunali Vam bomo. Prosim, malo počakajte! Pokličem našega dragomana. Saj brez dragomana ne morete na Sinaj.«

Čakal sem in čez dolgo časa se je privalil v sobo zelo debel človek. V pisan kufian je bil oblečen, palico, znamenje dragomanske oblasti, je nosil v eni roki, z drugo pa si je brisal potni obraz.

Ravnatelj je predstavil in odšel. Začela so se pogajanja.

»Torej na Sinaj hočete - ? Po kateri poti? Iz Sueza po puščavi čez Garandel in Ferân, ali po morju v Tôr in čez gorovje do samostana?«

»Še sam ne vem prav. Pa recimo čez Suez in Tôr.«

»Dobro. To je krajša pot. Jo tudi poznam. Pa vsekakor je tri dni iz Tôra v samostan. – Ali znate arabski?«

»Hm –! Učil sem se.«

»Brez dragomana ne bo šlo. Pripravljen sem iti z Vami.«

»Koliko bi pa računali?«

»Poglejva! Prvič: potrebujete dva šotora, enega zame, enega zase. Drugič: kuharja. Kuhar ne potrebuje šotora. Tretjič: kuhinjsko posodo, živila, vodo, nekaj vina, konjaka, čaj, kavo, sladkor in tobak za naju in za beduine. Veste, beduini hočejo tobaka in sladkorja! – četrtič: puško. Beduini so malo prida, treba jih je ustrahovati. Nosil bom puško, pa bodo čisto krotki.

Nekaj teh reči, šotor, kuhinjsko posodo in drugo lahko dobiva na posodo pri Cooku, drugo morate pa kupiti. Recimo da potrebujeva tri tedne za tja in nazaj. Za 25 funtov Vam dobim šotor in drugo opremo in Vas peljem do samostana in nazaj. Železnico, parobrod Suez-Tôr, kamele, kuharja itd. morate posebej plačati. Vse skupaj bi Vas stalo krog 40 do 50 funtov. Pa bi varno in udobno potovali.«

»Hm –! Da. Dovolite –. Kako Vam je ime?«

»Mohamed.«

»Dobro, Mohamed! Napravil si bom račun za živila in za drugo. Pa Vam pridem jutri ob tej uri povedat, kako bo.«

»Zelo dobro! Torej, effendi, pa ne pozabite na cigarete in tobak! In pa dobro kavo kupite! Beduini radi pijejo dobro kavo!«

»Dobro, dobro!« –

Bolj bežal ko šel sem iz elegantne sprejemne dvorane. Zunaj na ulici pa mi je ušla, ne vem več katera krepka slovenska beseda.

»Petdeset funtov –! Ljudje božji! Potem bom v Palestini obtičal in Babilona in Niniv sploh nikdar videl ne bom!« Tisti dan sem obesil sinajsko potovanje na klin.

2.

Čez nekaj dni pa sem šel poskusit drugo pot.

Peljal sem se z električno v predmestje Abbasije. Tam stanuje nadškof sinajskih pravoslavnihih menihov samostana sv. Katarine. Visoki gospod bi moral pravzaprav v samostanu na Sinaju stanovati, pa mu je najbrž dolgčas v samoti.

Izstopil sem pred lično vilo, ki stoji sredi palm in zelenja. Arabski vratar mi je prišel odpirat. Ali je upravitelj doma, sem vprašal. Naravnost k nadškofu nisem hotel siliti.

Da ga ni doma, mi je mož povedal, da naj drugikrat pridem. Razumel sem in mu stisnil izdaten bagšiš. Prijazno se je zarežal in dejal, da bo oče upravitelj jutri prav gotovo doma.

In res je bil. Dobro zna poleg grščine tudi francoski in arabski. Predložil sem mu svoj potni list in svoja priporočilna pisma, povedal svoje želje ter omenil tudi obisk pri Cooku.

Upravitelj, mož s častitljivo brado in prav prikupljivim obrazom, je pogledal v potni list in ves vesel vzkliknil:

»Vi ste Srb – Jugoslovan?«

»Da.«

»Izvrstno! Čisto prav je, da ste prišli k nam! Cookovi dragomani so pretirano dragi. Prav po ceni bode te potovali! – Toda dovolite, da naročim črno kavo!«

Kmalu sva sedela na mehkem divanu pri dehteči kavi, kadila cigarete in delala načrte.

»Iz Sueza po puščavi čez Garandel in Ferân je šest do osem dni,« je razlagal. »Še več. Kakor pač potujete in kolikor časa se mudite med potom. Po Rdečem morju do Tôra in čez gorovje do samostana je seve bliže. Popoldne sedete v Suezu na parnik, ste drugo jutro v Tôru in če koj odpotujete, ste v dveh, treh dneh v samostanu. Po tej poti v novejšem času tudi mi potujemo, tudi živila za samostan pošiljamo čez Tôr. V Tôru imamo majhen samostan, oče Genadij ga vlada. Dobro zna francoski, rad Vam bo pomagal. – Po kateri poti pojedete?«

»Bom pa potoval čez Tôr. Malo časa imam in tudi denarja nič preveč.«

»Dobro! Potovali boste kakor potujejo naši romarji, torej kolikor mogoče po ceni. Za dve kameli - dve morate imeti, eno zase, eno za prtljago - boste plačali samo en funt za tja in en funt za nazaj. Dva vodnika dobite s seboj. Saj znate arabski?«

»Toliko, da me ne morejo prodali -.«

»Dobro! Dragomana ne potrebujete. Baedeker Vam zadostuje. Pač pa si morate nakupiti živil za 14 dni. Stanovali boste sicer v samostanu, pa hrane Vam ne bodo mogli dati. Kuhinja pa Vam je na razpolago. Za stanovanje Vam ne bo treba ničesar plačati, ker ste naš romar.«

»Ali je nevarno za tujca na Sinaju?«

»Prav nič. Sinajski beduini so dobri, pošteni ljudje, večinoma vsi v službi samostana. Zelo prijazno Vas bodo sprejeli. Potovali boste pod varstvom samostana. Orožja ni treba s seboj jemati.«

»Kaj pa šotori?«

»Če se ne bojite spati pod milim nebom, Vam jih ni treba. V treh dneh ste iz Tôra v samostanu. Dvakrat prenočite na prostem. To ni taka reč! Odeje vzemite s seboj! Jih imate?«

»Da.«

»Dobro! Ni Vam treba šotorov. - Kdaj mislite odpotovati?«

»Brž ko mogoče.«

»Par dni morate počakati, obvestiti moramo samostan v Tôru, da Vam poskrbi kamele. In priporočilno pismo Vam napišemo za sinajski samostan. Brez pisma Vas ne sprejmejo.«

Domenila sva se še o nekaterih podrobnostih m poslovil sem se. Lahko si mislite, kako vesel sem bil!

Potovanje na Sinaj je bilo sicer v mojem načrtu, pa dvomil sem, da se bo načrt dal uresničiti. Vse mogoče strahove sem imel. Najbolj sem se bal, da bo predrago in da mi dovoljenja ne bodo dali.

Hvalil sem božjo Previdnost in upraviteljevo dobrotljivost ter odpotoval v deželo Gesen, da obiščem bivališča Jakobovih sinov.